

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΎΛΗΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΕΨΙΛΟΝ
ΔΟΛΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΝΕΝΑ

Ένα τριαντάφυλλο που γίνεται ποίηση μπορεί να σε συντρίψει πολύ περισσότερο από μια γραθιά που δε γίνεται ποίηση. Μυριάδες λόγια μαραίνονται στα κόκκινα βιβλία, όταν ένα απλό κοριτσάκι πυροβολεί.

Καθώς φαίνεται ακόμη και ν' ανατραπούν καθεστώτα - τι θρίαμβος - χρειάζεται η καλή ποιότητα.

Μέσα στη θλίψη της απέραντης μετριότητας που μας πνίγει από παντού, παρηγοριέμαι ότι κάπου, σε κάποιο

καμαράκι, κάποιοι πεισματάρηδες αγνίζουν να εξουδετερώσουν τη φθορά. Με πλήρη επίγνωση ότι μια μέρα ο πλανήτης αυτός θα καταφυχθεί ή θ' αναφλεγεί μαζί με τα επιτεύγματά τους.

Άλλης λογής ήρωες, που, αυτοί θα βγάλουν ασπροπρόσωπη την ποτέ ανθρωπότητα.

Παράξενο: στο όνομα του ανθρωπισμού, ανέκαθεν οι λαοί έκαναν δυο βήματα μπροστά και οι ποιητές δυο βήματα πίσω.

Μην κοροϊδεύομαστε. Δε γίνεσαι χορτοφάγος τρώγοντας αρνάκια βαμμένα πράσινα.

«Μουσικογραφίες» του Οδυσσέα Ελύτη που έγιναν με ο υποκείμενο και άσφαινη γορπά. Από το βιβλίο του ΣΑΠΦΩ, εκδόσεις ΤΚΑΡΟΣ.

Πολλοί στην ποίηση, επειδή τυχαίνει να 'ναι άσχημοι, διακηρύσσουν ότι ο Θεός έπλασε άσχημα τον κόσμο. Μερικοί φτάνουν και πιο πέρα: επειδή κινδύνεψαν κάποτε να πνιγούν, επιμένουν ότι η θάλασσα δεν είναι γαλάζια.

Νέε, θυμήσου: δε γίνεσαι δούλος όταν σε υποτάσσει μόνον αυτός που έχει την εξουσία - αλλά κι εκείνος που την πολεμάει.

Κάθε μεγάλη μουσική, στο βάθος, είναι μια καταφρόνηση του θανάτου.

Το Ένα και το Απόλυτο που συλλαμβάνει ο νους μας είναι τα πολλά και τα σχετικά των άλλων, φτασμένα στην καθαρότητα της μονάδας.

Στη ζωή, να πετύχεις κάμποσα ορτύκια σημαίνει: τα σκότωσες. Στην τέχνη: τ' ανάστησες. Η τέχνη, ακόμα και όταν οδηγείται προς το θάνατο, τον ανεβάνει' δεν πέφτει μέσα του. Κι είναι γι' αυτό που όσο η ζωή σώνεται τόσο το έργο επιπλέει με το κεφάλι απ' έξω. Μόνο που, ενίοτε, μερικοί το κάτοπτρο δεν το αντλαμβάνονται και σπάνε τα μούτρα τους. Αν φοβίζει κάτι τον συνειδητό καλλιτέχνη είναι ότι ξέρει πως τα πτώματα των κακών έργων είναι χειρότερα κι από των ανθρώπων.

Οδυσσείας Ελύτη, «Έν λευκώ», εκδόσεις ΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Μάιος

Ο Μάιος, γενικά, είναι ο μήνας των εκδηλώσεων, μα και των εξετάσεων.

Ο Μάης είναι μουσική από παλιό τραγούδι από κλαδί ροδακινιάς και από λεύκα χνουδι.
Δεν έχει λάμδα, ούτε ρω στη γλώσσα να βουλιάζει
είναι από άλφα καθαρό κι όταν γελάς σου μοιάζει.

Από «Το καλαντάρι» του Παντελή Θαλασσινού.

Δευτέρα, 14 του μήνα, και Τρίτη 15, η θεατρική ομάδα του Γυμνασίου παρουσίασε το έργο

ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ο ποιητής των χρωμάτων

στο κινηματοθέατρο ΑΣΤΟΡΙΑ.

Από την παράσταση στο ΑΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Κωστή Παλαμά

Το δρόμο μ' αργά να τραβώ, να τραβώ,
Αλλά πουθενά και ποτέ να μη στέκω,
Ψυχή να μη βρίσκω, και πάντα να μπλέκω
Με κόσμο τυφλό και βουβό.

Να νοιώθω τριγύρω πλατειά ερημιά,
Κλεισμένα τα σπίτια, τα τζάκια σβυσμένα,
Ψηλά να μη φέγγη αστέρι κανένα,
Και κάτω γυναίκα καμμιά.

Αι! ίσως σε τέτοιο ταξίδι αν βρεθώ,
Ατέλειωτο, έρμο, σ' αγνώριστη χώρα,
Δε θάχω λαχτάρα σαν τώρα,
Αγάπη, από σε να χαθώ!

Συλλογή: Τα τραγούδια της Πατρίδος μου, 1886.

Οι μαστορεμένες τούτες εικόνες
σε άδολο νου βλαστήσανε, αλλά πουβ' έχουνε ξεκινήσει;

W. B. YEATS

(μετάφραση: Γ. Σεφέρης)

Μια φορά κι έναν καιρό, καθώς λένε, ένας φούρναρης παράγγειλε
σ' ένα φτωχό ζωγράφο να τονε ζωγραφίσει την ώρα που
φούρνιζε τα ψωμιά.

Ο ζωγράφος άρχισε να δουλεύει και, όταν καταπιάστηκε να
εικονίσει το φουρνιστήριο, αντί να το φτιάξει οριζόντιο, σύμφωνα
με την προοπτική, το έφτιαξε κάθετο, δείχνοντας όλο του το
πλάτος!

έπειτα με τον ίδιο τρόπο, ζωγράφισε πάνω στο φουρνιστήριο κι ένα καρβέλι. Πέρασε ένας έξυπνος άνθρωπος και του
είπε:

«Το ψωμί, έτσι που το 'βολες, θα πέσει».

Ο ζωγράφος αποκρίθηκε, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι: «Έννοια σου' μόνο τα αληθινά ψωμιά πέφτουν' τα
ζωγραφισμένα στέκονται' όλα πρέπει να φαίνονται στη ζωγραφιά!».

Όλα πρέπει να φαίνονται στη ζωγραφιά!

Γιώργος Σεφέρης

Τετάρτη 16 Μαΐου

Η/Υ - Παρουσίαση εργασιών β' γυμνασίου. (Υπεύθυνος καθ. ο κ. Γερώννος Τερεζάκης).

Παρουσίαση φυσιολατρικών εκδρομών από τον κ. Φώντα Γκιουζάνη.

Ελληνικοί παραδοσιακοί χοροί (Υπεύθυνος καθ. ο κ. Σήφης Κασσάκης).

Ομάδα χορού. «Φως στο σκοτάδι» (Υπεύθυνη καθ. η κ. Μαρία Γεωργουλάκη)

Εκδηλώσεις του Α2. (Με πρωτοβουλία των παιδιών).

«Ο μικρός δυνάστης» του Δ. Ψαθά.

Εκπαιδευτήριο «ΤΟ ΠΑΡΚΗΡΙΟ»
ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Πολιτιστικό διήμερο 2007
Τετάρτη 16 Μαΐου
Πέμπτη 17 Μαΐου

Μαΐου 2007

«Ορκίζομαι να είπω» του Δ. Ψαθά.

«Ορεξη για μάθηση»

«Νότα φιλίας»

Ομάδα μουσικής. Παρουσίαση προγράμματος μουσικών μαθητικών αγώνων. (Υπεύθυνος καθ. ο κ. Λεωνίδας Πεπονάκης).

Το παιχνίδι του κρυμμένου θησαυρού. (Υπεύθυνη καθ. η κ. Ειρήνη Παλαθανασίου)

Εργασιακή επιτροπή

ΑΠΡΑΚΟΙΜΟΣΗ

... Για αντιβιβλιοθήκη ...

... οι παρακαλούμε για το φυσικό τους αγγείο ...

... ημερίδα ...

Η νικήτρια ομάδα

Πέμπτη 16 Μαΐου

Αγώνας βόλεϊ καθηγητών-μαθητών.

Το παιχνίδι έληξε με 1-1 σετ, κατοχυρώθηκε, όμως, υπέρ των μαθητών, μια και είχαν καλύτερη διαφορά στους πόντους.

Ομάδα φωτογραφίας.
Τμήματα προχωρημένων και αρχαρίων. Παρουσίαση έργου από τον κ. Πολυχρόνη Νικηφοράκη. (Υπεύθυνοι καθ. ο κ. Πολ. Νικηφοράκη και η κ. Χαρά Μαρκάκη).

Ομάδα μουσικής. Αφιέρωμα στο κλασικό ροκ τραγούδι.
(Υπεύθυνος καθ. ο κ. Λεωνίδας Πεπονάκης).

Εκδήλωση του γ1 ...

... και ο αποχαιρετισμός της γ' γυμνασίου

Από τα έργα που εκτίθενται στο διάδρομο του σχολείου.

Έκθεση εργασιών από τα μαθήματα των γερμανικών και γαλλικών - Έκθεση από τον κύκλο των εικαστικών - Έκθεση από τον κύκλο φωτογραφίας.

Γενική επιμέλεια: Σοφία Ηρακλείου και Χριστιάνα Μαυρομάτη

Για τη Γ' Γυμνασίου

Όλα τα καλά τελειώνουν κάποτε και δυστυχώς τα κακά είναι αυτά που ζούμε φέτος. Λίγες μέρες ακόμη θα είμαστε μαζί και μετά ... τίποτα ... Τέλος ... Όλα όσα ζήσαμε χάθηκαν στο σχολικό αέρα δεν γυρίζουν πίσω ξανά, υπάρχουν μόνο μέσα στη μνήμη μας. Θα τα θυμόμαστε και θα λέμε: «Πόσο ωραία περνούσαμε τότε, μακάρι να μην τελειώνε ποτέ αυτή η χρονιά».

Αυτά που ζήσαμε θα μείνουν στην επιφάνεια ή θα μείνουν στο σκοτεινό μέρος του μυαλού μας που μπορεί ποτέ να μη δεχτούμε να ξεσκονίσουμε; Κανείς δεν ξέρει. Όλα είναι πιθανά, τίποτα δεν μπορούμε να υπολογίσουμε. Η μοίρα είναι αυτή που τα καθορίζει όλα.

Κοιτάζω τις αφιερώσεις που μου έχουν γράψει οι φίλοι μου και αναρωτιέμαι: Αυτά που γράφουν θα τα θυμούνται μετά από τρία χρόνια; Θα αξίζουν τίποτα γι' αυτούς, όσο για μένα αυτή τη στιγμή που τους βλέπω και κλαίω;

Δεν μπορώ να ξέρω, δεν είμαι η κατάλληλη για να ξέρω το τι θα γίνει. Κι εγώ με λύπη μου αποχαιρετώ την οικογένειά μου, τους ανθρώπους που ζήσαμε μαζί και λύπες και χαρές!! Τους ανθρώπους που με έκαναν να γελάω και να κλαίω. Εκείνους που δεν θα ξεχάσω π-ο-τ-έ. Τους φίλους μου.

Αννα Χνάρη, γ2

Πολιές καλές ημέρες χαμένες στους αιθέρες μέρες σαν σφαίρες, δίχως προβλήματα και έννοιες
πολιές καλές ημέρες αναμνήσεις ξεχασμένες που πήγαν τώρα ξένη, πολιές καλές ημέρες.

Χαθήκανε στο χρόνο, με βρίσκουν και πιο μόνο να πληγώνω δίχως λόγο απ' τον Πόνο να ματώνω.

Αλλάζω απόψε ρόλο γυρίζω στα στενά σε φόβους και πλατείες

στην ατσαλένια γειτονία, η μέρα μου ξεκίνησε με ήλιο χαμηλά

τσάκισα σελίδα, γύρισα στα παλιά, αναμνήσεις πάντα σέβομαι, δεν ξεχνώ πού πηγαίνω,

όσα με φέρανε εδώ κι ακόμη ανασαίνω.

Λίγη απ' τη ζωή κι όσα έχω δει, κυρίες μου και κύριοι, δύσκολα σβήνουν απ' τη μνήμη

Όπως η μέρα κείνη που ο Μάκης πήγε στην σελήνη στα δεκατέσσερα, δεν έζησε να κρίνει.

Αν αξίζανε οι φίλοι που του δίνανε για να γίνει, πες μου τι θα γίνει, πες μου πια ποιοι έχουν μείνει.

Περαστικοί στη δίνη, σε μια πολεμική ειρήνη όλα έχουν αλλάξει, σκιά μας έχουν γίνει.

Η μέρα μου ξεκίνησε με ήλιο χαμηλά, τσάκισα σελίδα γύρισα στα παλιά.

Δρόμους, πλατείες, τρένο, δίχως να ξέρω πού πηγαίνω, να γυρίσω πίσω θέλω,

να τα ζήσω πάλι θέλω, στιγμές που κρατούσαν φίλοι, που μετρούσαν το κρατούσα

και το ζούσα τη φάση απλά κρατούσα για πάρτι μας και μόνο στο δρόμο για ποιο

δρόμο και το hip hop νόμο απάντηση σε κάθε φλώρο τι έγινε, τι γίναν,

ποιοι βολεύτηκαν, ποιοι μείναν, ποιοι άλλο δρόμο πήραν σε ξεχάσαν και φύγαν

ποιοι σε σκυλάδικα ξεφτιλές, ποιοι σκυλάκια σε σκύλες, κάνω πάλι γύρες στις

ξεχασμένες στήλες τι πήρε τι πήρες σου 'πα μην ψάχνεις τι πήρες χρόνια μέρες

μήνες γκόμενες φίνες στις βιτρίνες χρόνια μέρες μήνες είναι εδώ ακόμα 'κείνες

οι απόφες φίνες φίνες οι αληθινές μου ρίμες.

Bad mc απευθείας από τους δρόμους και τις ασφάλτους δεν έμαθα ποτέ ποιο ήταν το

μάθημά τους σε μια πόλη φρενοκομείο, χτύπο με στιλ πεζοδρομίου δρόμου σκληρού και κρούς απάτη στο Hip hop του

γελοίου κοινωνικές υποκρισίες δεν είχα χρήσιμες

γνωριμίες συμβόλαια και εταιρίες πάντα μου μοιάζανε αυστηρές διάλεγα τις γωνίες

και τα ξέφωτα των δρόμων δίχως αμφιβολίες σαν αφορμών και κανόνων έζησα

για να δω άλλον ένα φίλο νεκρό έζησα για να δω τη φάση μου ένα μηδενικό στο

δύο μηδέν μηδέν και ένα μηδενικό μέχρι και αυτό δανεικό μα είμαι ακόμη εδώ

κι άλλα τόσα έχω να δω κι άλλα τόσα έχω να πω μα ποτέ δεν θα γυρίσω πίσω στα δεκαοχτώ με ξεχάσαν δεν τους

ξεχνώ άλλοι εκεί και άλλοι εδώ όλοι φτερά στον άνεμο μ' άγνωστο προορισμό κάποιιοι πιάσαν την κολή άλλοι νεκροί στη φυλακή

άλλες κάνουν μαγαζί το δικό τους το κορμί, φίλοι παλιοί έχουν χαθεί όλοι ψάχνουν το χαρτί απλά χάνουμε το νόημα και η ψυχή θα νοστοαλεί.

MC BAD mc and Gous master, γ2

«Τι με γεμίζει χαρά»

Καθισμένη στη φύση, ανάμεσα στα δέντρα, τα λουλούδια και τους θάμνους, γεμίζω συναισθήματα. Εκεί, είμαι με πολλούς και καλούς φίλους και περνάω καλά. Μιλάω με το ποτάμι, που τρέχει, τρέχει, αλλά ποτέ δεν προλαβαίνει να φτάσει με τα λουλούδια, που όσο περνάει ο καιρός ομορφαίνουν περισσότερο, για να έρχονται άνθρωποι, σαν εμάς, και να τα ενοχλούν μυρίζοντάς τα ασταμάτητα.

Κάτω από ένα δέντρο, διαβάζοντας ένα βιβλίο ή απλά βυθισμένη στις σκέψεις μου, χαλαρώνω και ξεφεύγω από τη ρουτίνα. Περνάω καλά. Εκεί μόνο εκεί μπορώ να βγάλω τα πραγματικά συναισθήματα, τις πίκρες και τις χαρές από μέσα μου. Μακάρι να μπορούσα να βρισκόμουν κοντά της συχνότερα.

Ευαγγελίνα Κιρμιζάκη, α1

«Φιλία»

«Φιλία, λέξη ιερή,
Φιλία, λέξη θεία,
που γράφεται μές στην καρδιά
και όχι στα βιβλία.»

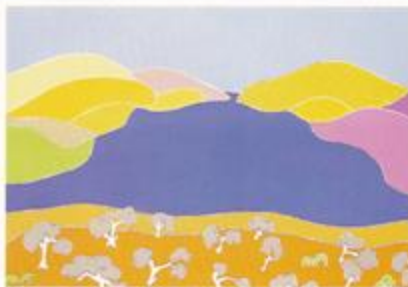
Ισχύει άραγε αυτό; Τι είναι στ' αλήθεια η φιλία;

Είναι η δύναμη να ξεκινάς πάλι από την αρχή, όταν απογοητεύεσαι, να συγχωρείς αυτούς που σε πλήγωσαν, να θυσιάζεσαι γι' αυτούς που αγαπάς, αλλά και γι' αυτούς που μισείς.

Τι γίνεται όμως όταν αυτοί που αποκαλείς «φίλους», δεν θα έκαναν ποτέ κάτι τέτοιο για σένα; Η απάντηση είναι απλή: μην σπαταλάς το χρόνο σου με αυτούς που δεν νοιάζονται να σπαταλήσουν το δικό τους μαζί σου. Ξεκίνα νέες φιλίες με ανθρώπους που περνάς μαζί τους καλά, που τους εμπιστεύεσαι, τους αγαπάς. Αυτοί και μόνο αυτοί, ξέρουν να είναι αληθινοί φίλοι, που σου συμπαραστέκονται στα δύσκολα και χαίρονται μαζί σου όταν κι εσύ είσαι χαρούμενος.

Αυτή είναι η αληθινή φιλία, κι εγώ μόλις τη γνώρισα!

Νεφέλη Βλάχου, α1

«Διαφαναρχαίσιπτος Οδυσσέ» Ελύτη.

στο Ασσουάν, μέσα σε μια βρωμερήν αυλή' τέλος στη Σέριφο, να κατεβαίνει από τη Χώρα στο Λιβάδι με μικρά πηδηματάκια – η αθάνατη; Μετά από μια χιλιετία – στοίχημα – θ' αδειάζει πάλι νερό σε μια τσίγκινη λεκάνη κάπου στην Ιεράπετρα ή στο Μαρακές, άγνωστο, πάντως γύρω τριγύρω στη Μεσόγειο. Γιατί Γιατί είναι σαν την ελιά ή σαν το νεράντζι. **Αγνοεί το λάδι της και αρκείται στην αφανή ευγένεια. Ή, δεν τρώγεται, αλλά σε περιχάει με την εωδιά της.**

Οι περισσότεροι γύρω μας δεν είναι ότι στερούνται, απλώς δεν έχουν τον τρόπο ν' ανακαλύψουν, με μιαν άσχετη φαινομενικά χειρονομία, τη μοναδικότητά τους' οπότε;

Μπορεί μ' αυτά που λέω να συνεχίζω μιαν αυταπάτη. Μπορεί όμως κι ένα διάλογο με τον Albert Camus, που έμεινε στη μέση. Θάνατος είναι αυτό: **να μένουν τα πράγματα που ονειρεύεσαι στη μέση.** Και δυστυχώς, συμβαίνει πάνω που ονειρεύόμαστε, να πεθαίνουμε. ...

«Το καλοκαίρι»

Μια ξεχωριστή εποχή. Ξεγνοιασιά από τα μαθήματα. Η θάλασσα μας περιμένει να τη «γνωρίσουμε»: νεροτσουλίθρες, παγωτά, διακοπές και άλλα. Αφόρητη ζέστη, φασαρίες, παιδικές φωνές στις γειτονιές, βόλτες με τα ποδήλατα... Με λίγα λόγια... καλοκαίρι.

Μαρία Αραβιάκη, α1

Όταν έρχεται το καλοκαίρι, αισθάνομαι ελεύθερη, Ξέγνοιαστη, χαρούμενη.

Μαρία Ρουμελιωτάκη, α1

Ξεκούραση, βόλτες στη θάλασσα, ζέστη, διακοπές. Όμορφες οικογενειακές στιγμές. Αυτό είναι το καλοκαίρι.

Κατερίνα Μαρτιμιανάκη, α1

Η καλύτερη εποχή του χρόνου. Η ξεκούραση φτάνει μετά από μήνες σκληρής δουλειάς. Καλοκαίρι σημαίνει διακοπές. Τρεις μήνες χωρίς άγχος και υποχρεώσεις.

Μιχαέλα Διαλυνά, α1

«Μια νέα εποχή ξεκινά»

Τα χρόνια του γυμνασίου τελείωσαν. Μετά το φετινό καλοκαίρι, ίσως δεν ξαναδούμε ποτέ ο ένας τον άλλο. Όλα αυτά που περάσαμε μαζί εδώ, αναπόφευκτα θα ξεχαστούν. Ίσως όχι όλα από αυτά, αλλά κάποια σίγουρα.

Όμως, μπροστά μας ανοίγονται καινούριοι ορίζοντες. Το λύκειο θα μας βρει κάποιους μαζί κάποιους χώρια. Μία νέα εποχή βρίσκεται μπροστά μας. Καινούριες εμπειρίες και γνωριμίες.

Κι εγώ, που ποτέ δεν νοιαζόμουν για το μέλλον, θέλω τώρα να προχωρήσω μπροστά χωρίς να ξεχάσω ούτε τις καλές ούτε τις κακές στιγμές. Γιατί, ενώ κάτι τελειώνει, κάτι άλλο, άγνωστο και καινούριο, αρχίζει.

Αννα Πενκιανάκη, γ2

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΕΨΙΛΟΝ ΜΙΑΤΑ Η ΤΟ ΑΡΧΕΤΥΠΟΝ

... Αν η δικαιοσύνη ταυτίζεται κατά βάθος – όπως υποστηρίζουνε μερικοί – με την ανθρώπινη ανισότητα, δεν το γνωρίζω. Εκείνο που γνωρίζω είναι ότι μόνον όταν καταφέρνει κανείς να γίνει για τον άλλον μια έμμονη ιδέα, η ισορροπία της μετριότητας ανατρέπεται. Όπως για μένα η Μίλτα' που μου παρουσιάστηκε πρώτη φορά στη Θερμή της Μυτιλήνης μ' ένα λαγύνη στο χέρι' αργότερα στην Πάρο, σ' ένα στενό της Παροικιάς, το καταμεσήμερο' κι ύστερα στο Aix-en-Provence, πίσω από τα κάγκελα ενός κήπου γιομάτου γλυσίνες' ύστερα πάλι στην Κόρδοβα, να πουλάει αμερικάνικα τσιγάρα στη γωνιά του ξενοδοχείου' και πάλι

Αγαπητοί γονείς και μαθητές,

... Φέτος οργανώθηκαν δύο τμήματα ενισχυτικής διδασκαλίας στην Α' Γυμνασίου· το πρώτο αφορά στη διδασκαλία των Αρχαίων, πραγματοποιείται κάθε Πέμπτη και υπεύθυνος καθηγητής είναι ο γράφων. Το δεύτερο αφορά στη διδασκαλία των Μαθηματικών, πραγματοποιείται κάθε Παρασκευή και υπεύθυνη καθηγήτρια είναι η κα. Νεκταρία Κοφινάκη. Τα μαθήματα πραγματοποιούνται με το πέρας του κανονικού προγράμματος του σχολείου, δηλαδή ξεκινούν στις 14:30 και όταν είναι μονώωρα, ολοκληρώνονται στις 15:30 (Μαθηματικά), ενώ όταν είναι δίωρα, ολοκληρώνονται στις 16:30 (Αρχαία). Εννοείται ότι για τη μεταφορά των μαθητών έχει ληφθεί η κατάλληλη φροντίδα, ώστε μετά από μια κουραστική, ομολογουμένως, ημέρα να επιστρέφουν άμεσα και χωρίς χρονοτριβή στα σπίτια τους. Μαθήματα δεν γίνονται κατά τις σχολικές αργίες. Τα τμήματα είναι εσκεμμένα ολιγομελή (Μ. Ο.: 7 μαθητές), ώστε να γίνεται δυνατή η πραγματοποίηση των στόχων του προγράμματος. Οι γονείς και οι μαθητές μπορούν να επικοινωνούν με τους διδάσκοντες καθηγητές και τον γυμνασιάρχη κ. Ν. Ανδριώτη για κάθε σχετικό πρόβλημα, ακόμη και για την διδακτέα ύλη. Ο αριθμός ωστόσο των τμημάτων που σχηματίστηκαν θα μπορούσε αναμφισβήτητα να είναι μεγαλύτερος, δεδομένης της χρησιμότητας του προγράμματος. Για τη χρησιμότητα ακριβώς του προγράμματος για τους μαθητές θα επιχειρήσω να αναπτύξω τα επιχειρήματά μου εν συντομία, ώστε όλοι, γονείς, μαθητές και καθηγητές να κινητοποιηθούμε περισσότερο.

Λίγα λόγια για την «Ενισχυτική Διδασκαλία»: Με τον όρο αυτό νοείται η παρακολούθηση από τον μαθητή του Γυμνασίου αυτοτελούς υποστηρικτικού προγράμματος διδασκαλίας σε διάφορα μαθήματα που επιθυμεί. Στο πρόγραμμα ενισχυτικής διδασκαλίας μπορούν να συμμετέχουν μαθητές όλων των τάξεων του Γυμνασίου που υστερούν στους παραπάνω τομείς γνώσης, με συνέπεια να μη μπορούν να παρακολουθούν και να συμμετέχουν αποδοτικά στο σχολείο στη διαδικασία της μάθησης ή μαθητές που θέλουν να βελτιώσουν την απόδοσή τους στα μαθήματα που έχουν επιλέξει. Σκοπός του προγράμματος είναι η επανένταξη των μαθητών στη μαθησιακή διαδικασία και η βελτίωση της απόδοσής τους. Ενισχύει την αυτοπεποίθησή τους και τους προσφέρει το έναυσμα και την δυνατότητα να αλλάξουν πορεία προς το καλύτερο. Είναι χαρακτηριστικές οι επαινετικές δηλώσεις των μαθητών γι' αυτήν. Γενικότερος στόχος είναι λοιπόν η μείωση της σχολικής αποτυχίας, αλλά το πρόγραμμα προσφέρεται και για όσους μαθητές επιθυμούν να βελτιώσουν περαιτέρω τις επιδόσεις τους στο σχολείο. Κατά τη διάρκεια διεξαγωγής του μαθήματος της ενισχυτικής διδασκαλίας δίνεται η δυνατότητα στους μαθητές να επιμείνουν σε διάφορα σημεία της ύλης, με μια σχετική άνεση χρόνου, κάτι το οποίο εκ των πραγμάτων δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί στα πρωινά τμήματα, διότι η ύλη πρέπει να προχωρήσει με μια συγκεκριμένη λογική και ο καθηγητής ως εκ τούτου θα πρέπει να προσαρμόσει το

Αντίθετα, στην Ενισχυτική Διδασκαλία η προσπάθεια, την οποία τουλάχιστον προσωπικά καταβάλλω, είναι να μην προχωράμε σε καινούρια γνώση, αν προηγουμένως δεν έχουμε εμπεδώσει πλήρως την προηγούμενη. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο μπορούν να καλυφθούν τα όποια κενά και να μην υπάρχουν πλέον «σκοτεινά» σημεία στη διδακτέα ύλη. Ακόμη, στόχος είναι να μην επιβαρύνονται οι μαθητές στο σπίτι με επιπλέον εργασίες από αυτές που έχουν ορίσει οι καθηγητές της πρωινής ζώνης, αλλά όλη η προσπάθεια για μάθηση να γίνεται την ώρα διεξαγωγής του μαθήματος. Τέλος, υποχρέωση του καθηγητή της ενισχυτικής δεν είναι να επαναλάβει όλη την ύλη του μαθήματος, αλλά να εντοπίσει τις συγκεκριμένες αδυναμίες κάθε μαθητή και να τον βοηθήσει ουσιαστικά εφαρμόζοντας ακόμη και εξατομικευμένες μεθόδους διδασκαλίας. Η εφαρμογή της θεωρίας στην πράξη είναι το μεγάλο μυστικό: Η δυνατότητα δηλαδή, που προσφέρεται στους μαθητές για εξάσκηση των διαφόρων φαινομένων, προφορική ή γραπτή (πίνακας, φωτοτυπίες με ασκήσεις κ.λπ.).

Στην προσπάθεια που καταβάλλει φέτος το Γυμνάσιο του εκπαιδευτηρίου «ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ» βρήκα την αμέριστη συμπαράσταση του γενικού διευθυντή κ. Ν. Γ. Κοπιδάκη και του γυμνασιάρχη κ. Κ. Ανδριώτη, οι οποίοι μου παρείχαν όλα τα μέσα για ένα αποδοτικό μάθημα και οι οποίοι μου έδωσαν τη δυνατότητα να εργαστώ σε ένα υψηλού επιπέδου εργασιακό περιβάλλον. Θα ήθελα να τους ευχαριστήσω και από αυτό το βήμα από καρδιάς. Ακόμη θα επιθυμούσα να ευχαριστήσω τις καθηγήτριες του αντίστοιχου μαθήματος της πρωινής ζώνης κα. Γ. Γιέτη και κα. Ε. Ιατράκη για την άψογη συνεργασία τους, τις προτάσεις και για το ενδιαφέρον τους, το οποίο από την πρώτη ημέρα έως και σήμερα είναι αδιάλειπτο. Δε θα μπορούσα όμως να μην ευχαριστήσω και όλους γενικά τους καθηγητές και το υπόλοιπο προσωπικό του σχολείου, οι οποίοι με την ευγένεια και το χαμόγέλό τους με έκαναν από την πρώτη στιγμή να αισθανθώ πολύ άνετα και καλοδεχούμενος σε ένα νέο για μένα περιβάλλον. Ας μου επιτραπεί όμως πάνω από όλους να ευχαριστήσω τους μαθητές μου, το Νεοκράτη, την Ελίζα, το Γιώργο, το Μιχάλη και τις τρεις Μαρίες που συναπαρτίζουν το τμήμα της Ενισχυτικής Διδασκαλίας των Αρχαίων της Α' Γυμνασίου, οι οποίοι με την προσπάθεια που καταβάλλουν, με τη συνέπεια, την αγάπη και το ενδιαφέρον τους για το μάθημα, με το χιούμορ και την παιδικότητά τους, μου επιβεβαιώνουν διαρκώς το λόγο για τον οποίο αξίζει κοινώς να διδάσκει...

*Με εκτίμηση,
Αντώνης Στρατάκης
Υπεύθυνος Ενισχυτικής Διδασκαλίας
των Αρχαίων της Α' Γυμνασίου*

ΑΠΟ ΤΟ **ΑΡΧΕΙΟ** ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τι Πώς; Έφυγαν όλοι κι είσαι μόνο εσύ; Χωρίς την

παρέα των παιδιών; Και ποιος σου είπε πως μπορείς να διαμαρτύρησαι; Να, σε λίγο θα 'ρθει κάποιος να σκουπίσει και να καθαρίσει. Δεν είναι παρέα αυτή; Τι παρέα είναι; Σας κλειδώνει και φεύγει Μπα, και τι περίμενες; Να κάτσει να μιλάει μαζί σου; Τι να πει με ένα ξύλο; Μου λες; Έχει να πει πολλά; Δηλαδή ισχυρίζεσαι πως μπορείς να κουβεντιάσεις; Μα πώς είναι δυνατό; Όλο το χρόνο δε θυμάμαι να είπαμε τίποτα. Μόνο εγώ και οι συμμαθητές μου

μιλούσαμε. Εσύ και οι δικοί σου ξύλινοι φίλοι δεν ακουστήκατε. Μα πώς ν' ακουστείτε; Χα, χα, χα! Ας γελάσω! Κι εδώ που τα λέμε, ευτυχώς! Ευτυχώς που δεν μπορείτε να βγάλετε μιλιά. Γιατί αλλιώς ... πάει χαθήκαμε!

Α! Μα εσύ θέλεις στ' αλήθεια παρέα! Έχομε και μυστικά μεταξύ μας; Δεν ξέρεις τι λες. Και τότε, παρακαλώ, εγώ σου είπα ένα δικό μου μυστικό; Σίγουρα θα κάνεις λάθος.

Ξέρεις πολλά; Ωχ! Για το σκονάκι στο διαγώνισμα της χημείας; Μη μου πεις τώρα πως θες και να σ' ευχαριστήσω που μου πρόσφερες το ξύλο σου για να γράψω εκείνη την αντίδραση; Δεν ήταν μόνο αυτό; Θεέ μου! Μα πώς μπορείς να ισχυρίζεσαι πως δε συμπαθώ εκείνο τον καθηγητή; Το είχα γράψει σε μια γωνία σου; Ε, καλά, δεν έλεγα και πάντα την αλήθεια! Έστο! Μείνε εσύ με τα μυστικά σου, και εγώ φεύγω. Εξ' άλλου δεν μπορείς να πεις τίποτα σε κοκνένο! Τι; Να μείνω λίγο ακόμα; Και τι θα βγει με το να συζητάω μαζί σου; Πάω έξω, να βρω τους φίλους μου. Με ζηλεύεις; Και τι θέλεις να κάνω; Να μείνω;

Εγώ, όμως, τώρα φεύγω. ... Δεν στα' πανε; Φεύγουμε όλοι και πάμε στην Α' Λυκείου.

Δεν μοιράζεσαι τη χαρά μας; Μα οι φίλοι όλα τα μοιράζονται. Χαρές και λύπες. Κι εμείς φίλοι είμαστε ένα ολόκληρο χρόνο. Φαίνεται όμως, πως μόλις τώρα γνωριστήκαμε. Τώρα που η σχέση σχεδόν έχει τελειώσει. Έτσι φαίνεται πως γίνεται πάντα. Όταν κάτι τελειώνει το νιώθεις περισσότερο. Τελικά κάνεις και καλή παρέα!

Μα τι βλέπω; Κλαις; Γιατί; Τι σε ρωτάω τώρα; Αφού κι εγώ στενοχωριέμαι που φεύγω. Ίσως, όμως, να σε ξαναδώ. Δεν ξέρεις ποτέ πού πάνε τα θρανία κάθε χρόνο. Δεν ξέρεις ...

Λουλούδια

Από την ομάδα φωτογραφίας (τμήμα αρχαρίων).

Υπεύθυνη η κ. Χαρά Μαρκάκη

Ν. Σαράντος

Γ. Μπιμπέρης

Εμμ. Πεδιαδιδάκης

Κ. Φεργαδάκης

Κ. Μπαρελιέρ

Γ. Καραγιάννης

Μ. Καζάνης

Κ. Χρυσάκης

Στ. Σενάκης

Α. Λεμπιδάκης

Μιχ. Μηλαθιανιάκης

Στ. Ορφανουδάκης

Σοφία Γισκοπάκη

Μ. Ταβλαδωράκης

Κυρ. Τσαϊνης

Στα παιδιά που μεγαλώνουν

Συναντηθήκαμε και γνωριστήκαμε με τα κοντομάνικα μπλουζάκια, τα πέδιλα και τα γυαλιά ηλίου και αποχωριζόμαστε φορώντας πάλι τα καλοκαιρινά μας. Φθινόπωρο, Χειμώνας, Άνοιξη και ... Καλοκαίρι ξανά. Κι ανάμεσα στις ζέστες οι μέρες του σχολείου, με τα χρώματα και τη διάθεση των εποχών να περνάνε από τα μεγάλα παράθυρα μέσα στην τάξη. Άλλοτε βροχερές και μελαγχολικές μέρες, άλλοτε ηλιόλουστες, φωτεινές και χαρούμενες, άλλοτε πάλι το πρωινό άρχιζε με λιακάδα και τέλειωνε με αστραπόβροντα. Ο ήλιος φώτιζε με χαμόγελα τα αγουροξυπνημένα πρόσωπα των μαθητών, και ως το μεσημέρι τ' αστραπόβροντα σκοτείνιαζαν τα δικά μας, των καθηγητών. Και το αντίθετο πολλές φορές: τα δάκρυα πλημμύριζαν τα παιδικά μάτια και έβρεχαν πού και πού το απροετοίμαστο διαγώνισμα πάνω στο θρανίο' ενώ ο καθηγητής προσπαθούσε χαμογελώντας να μειώσει την αξία του, για να παρηγορήσει τον πρωτόπειρο μαθητή του γυμνασίου.

Ας μου επιτρέψουν οι μεγαλύτεροι, της β' και γ' τάξης, να ξεχωρίσω τα παιδιά της α' γυμνασίου σ' αυτό το σημείωμα. Που ήρθαν με αμηχανία, με φόβο, με άγχος αλλά και με θάρρος, όρεξη και βιασύνη, πολλή βιασύνη να μεγαλώσουν. Που μαζί περνούσαμε δέκα ώρες κάθε εβδομάδα, που τους «φόρτωσα» στην πλάτη ένα βαρύ σακί με τα «φιλολογικά», με τις ευθύνες των γυμνασιόπαιδων, με τα «θέματα της τάξης μας», με πολλές παρατηρήσεις, με ... με ... με ...

Κι αυτό που έχει μείνει σε μένα τώρα λίγο πριν το τέλος των εξετάσεων, είναι τα πρόσωπά τους, όλων τα πρόσωπα, που έλεγαν τα πάντα, ακόμα κι όταν σιωπούσαν. Πρόσωπα που φανέρωναν τις απορίες τους, την αγωνία τους ή την αδιαφορία τους, την ικανοποίηση ή την απογοήτευση, τη σιγουριά ή την αμφιβολία, την πλήξη ή το ενδιαφέρον, το πιχτό γέλιο και τη συνομωτική «πλάκα» την ώρα του μαθήματος, την ενοχή ή τη μετάνοια, τον προβληματισμό, τη λύπη, το θυμό, την κούραση, τη χαρά, τον ενθουσιασμό, την ανακούφιση στον ήχο του κουδουνιού. Θυμάμαι χαρακτηριστικούς μορφασμούς, γκριμάτσες αστείες, φυσήματα και ξεφυσήματα δυσφορίας, πονηροφαστούλες με χαμόγελα, φρύδια να σμίγουν ενοχλημένα, μάτια ν' ανοιγοκλείνουν ξαφνιασμένα, βλέμματα όλο λάμψη, χείλη να λένε ροδάκι το μάθημα ή να μένουν σφραγισμένα, δάκρυα να συγκρατούνται ανάμεσα στα βλέφαρα, μάγουλα να κοκκινίζουν, κεφάλια στραμμένα στο γαλανό και το πράσινο που τους άφηναν να δουν τα παράθυρα' κι άλλα παιδικά κεφάλια χωμένα στα χέρια πάνω στο θρανίο να ταξιδεύουν το νου μακριά απ' το μάθημα.

Εικόνες και πρόσωπα, που χτίζουν σχέσεις, που δημιουργούν παρέες, που γράφουν τη δική τους μοναδική ιστορία. Πρόσωπα πρωταγωνιστές στην ταινία της φετινής σχολικής χρονιάς, που κοντεύει να φτάσει στους τίτλους του τέλους. Για ν' αρχίσει το πιο μεγάλο διάλειμμα αυτού του ταξιδιού, που συνεχίζεται, γιατί ... οι Ιθάκες είναι μακριά ακόμα.

Καλό καλοκαίρι, λοιπόν, στις Χριστίνες, τις Αθηνές, την Αλεξάνδρα, τον Αντρέα, τις Μαρίες, την Εμμανουέλα, τον Ξενοφώντα, τη Νεφέλη, τη Μιχαέλα, το Μανόλη, τους Μιχάληδες, τους Γιώργηδες, την Ευαγγελίνα, τους Στέλιους,

*Σ' ένα πηγάδι δροσερό βαθιά κοιμάται το νερό
Τον έκτο μήνα τον καλό, καράβι πάει γαλό-γαλό
νύχτα περνάει το Σούνιο και φέρνει τον Ιούλιο.
Λάμπει στου χρόνου μια στιγμή τ' αεροκρέμαστο κορμί
που καμωσάκι αέρινο στα μάτια φως αστέρινο.*

Από «Το καλαντάρι» του Παντελή Θαλασσινού.

Ιούλιος

Επιλογικό σημείωμα για τη χρονιά που έφυγε ...

Το «λινό καλοκαίρι» (για να θυμηθούμε το πρώτο τεύχος της φετινής χρονιάς) γύρισε σε τόπους γνώριμους και ο χρόνος ο σχολικός συμπλήρωσε (και πάλι!) τον κύκλο του. Ένα κύκλο με τη δική του μουσική και τη δική του προσωπικότητα. Έτσι, είτε βιαζόμασταν είτε όχι, το καλοκαίρι ήρθε στην ώρα του, ανεξάρτητα από τη δική μας διάθεση, την άλλοτε παρορμητική και την άλλοτε υποτονική.

Το τι άφησε πίσω της η χρονιά που πέρασε, ας το κοστολογήσει ο καθένας από μας - μικρός ή μεγάλος - κατά τη θέληση και την ικανότητά του, κατ' ιδίαν και εν σιωπή. Μόνο έτσι πιθανόν, να φτάσει σε κάποιες αλήθειες. Οι υπεκφυγές και οι δικαιολογίες είναι ανώφελες.

Όμως, ...

Στα χέρια σας ήδη κρατάτε μέρες ξεχειλισμένες από τον αέρα του αύριο. Και τέτοιες στιγμές, το ξέρω καλά, ο λόγος είναι ανίκανος να ταξιδέψει μέσα σας, μια και εσείς ονειρεύεστε θάλασσες ξεχειλισμένες από ήχους και μυρωδιές. Τι να σας πει κάποιος, όταν εσείς προσμένετε το καινούργιο και σπεύдете να το συναντήσετε;

Μόνο, ίσως, πως το «Αλφαβητάρι του ήλιου» θα σας βοηθήσει σ' αυτή την αναζήτηση και ότι, όποιος ψάξει, θα το βρει.

Και το άλλο. Πως στο χώρο που αφήνετε, πέρα από τις εξαισίες στιγμές πόνου και χαράς, αφήνετε και τα πρόσωπά σας για να εισχωρούν ολοένα και πιο βαθιά στη μνήμη.

Και κάτι ακόμα, τελευταίο. Όταν έρθει η ώρα της νέας συνάντησης, ω παιδιά, μη ξεχάσετε να φέρετε ξανά το χρόνο πίσω. *Παιδός η βασιλίη*. Άλλωστε, όπως και να το κάνουμε, εσείς είστε ο αέρας του αύριο!

Κ. Ανδριώτης

